

Tro, at vi egentlig kunne komme videre med denne Sag. Naar der skulde nedsettes et Udvalg, saa maatte jo dette Udvalg selvfølgelig konferere med den ærede Minister; men jeg antager, at den ærede Minister, naar Udvalget bragte et Forslag frem, der helt igennem builede paa andre Grundsaetninger, vilde svare: Et saadant Forslag kan jeg ikke have Noget med at gjøre, det kan jeg ikke befatte mig med. Jeg tør ikke tro, at Udvalget ved denne Leilighed vilde kunne vente den ærede Ministers værdifulde Bistand til at faae et Lovforslag bragt i Stand, som gif sa aldeles principielt umod hans. Den ærede Minister omtalte under sit sidste Foredrag, at der skulde have været et Medlem, som havde ladet falde Antydninger af, at maasse Noget kunde ville gaa imod Lovforslaget af Hensyn til Ministerens Person. Jeg har ikke hørt en saadan Udtalelse, jeg veed i dette Dieblis ikke, fra hvem den er kommen, og dette glæder mig, fordi jeg vil sige, at det vilde jeg efter min hele Tænkemaade paa det Høieste misbillige. Jeg tror, at det er rigtigt ikke at se hen til Personer i nogenomhelst Sag, men holde sig til, hvad der ligger for, og glæde sig, naar vi kunne faae Love gennemførte, som stemme med vor Betragtning, Love, bragte frem af dem, der for Tiden sidde i Regjeringen; thi vi maa jo erkende, at det er dygtige Mænd, og at vi derved end mere end ellers ville onnaa, hvad vi ønske. En saadan Betragtning vil jeg derfor afvise for mit Vedkommende. Paa den anden Side kan jeg heller ikke undlade at udtale, at jeg undrer mig over, at den ærede Minister i Dag gjentagende — det var vist 3die Gang — har tilkædet Høflighed overfor ham. Det fortaar jeg ikke. Jeg kan egentlig ikke fatte, hvad den Appel til Høflighed ved denne Leilighed og ved et saadant Spørgsmaal har at sige. Der har været talt om at standse en Sag ved første Behandling. Jeg tror ingenlunde, at det er første Gang, dette er flet. Jeg kan huske, at vi i vor konstitutionelle Barndom — thi jeg tror, at vi nu ere komne i Unglingsalderen, vi vare den Gang vist ikke over et Par Aar gamle — forstædede ved første Behandling et Lovforslag; vi talde det Gistloven. Naar man tænker ikke legemlig, men aandelig, kan man vel til Nød forsvare, naar en Sag gaar saa aldeles modsat det, vi ansæ for det Rette, at sammenligne den med et Slags Gift, men dette lader jeg staa hen; jeg siger kun, at i vor Barndom vare vi ikke bange i saa Henseende, thi da forelaa der virkelig et saadant Tilfælde, som jeg meget nøie husker. — Den ærede Minister kom til i Dag at tale langt mere indtrængende og alvorlig, kan jeg sige, end vi ellers pleie her at høre ham tale. Jeg erindrere næsten ikke, hvor han med større Alvor og al den Indtrængende, han kan lægge i sit Foredrag, har talt, som han netop kom til her i Slutningen af sit sidste Foredrag. Dette

førte mig til at tro, at der maa ligge noget Særdeles bagved den ærede Ministers Foredrag, siden han tager sig det saa ganske overordentlig alvorlig, og deri blev jeg bestyrket ved at høre, at han endog saa gif til to Gange efter hinanden at minde om Frontalen og endog saa brugte Ordet loyal. Det er nu fra en Ministers Side saa stærkt, det vel kan være, at minde et Thing om Loyalitet overfor Frontalen. Naar man taler om, hvad der før er flet, vil jeg næsten tro, at det ikke er flet tidligere, at en Minister overfor Thinget har erindret det om Loyalitet overfor Frontalen, saa at jeg kom til at tænke: Men hvad kan dette dog være, hvorledes skal man opfatte og forstaa det? Som bekendt, har den ærede Minister jo ikke alene stor Styrke i at sige Noget, hvis Mening man omtrent skal gætte sig til, at sige Noget, som man kan lægge forskjellige Meninger ind i, og med Hensyn til hvilket man flet ikke er vis paa, om man træffer den rette Mening, eller om man ikke slutter ganske modsat af den Mening, den ærede Minister har havt med de Ord, han har udtalt. Dette er i ganske særdeles Grad Tilfældet med, hvad han i Dag sagde. Jeg er ikke i Stand til at forklare mig, hvad disse meget stærke Ord egentlig skulle sige. Jeg tror, at det ved denne Leilighed vilde være særdeles heldigt, om den ærede Minister vilde sige os rent ud med saa Ord klart og tydelig, hvad hans Mening er med disse Udtalelser om, at vi maatte opgve ethvert Haab om at kunne forhandle med Regjeringen, at han er overbevist om, at den store Flershed af Befolkningen ikke vil billige en saadan Optræden som at negte hans Lovforslag Overgang til 2den Behandling, og flere saadanne Utrænger, som jeg meget vel kan forstaa sigte til, at Regjeringen tror ikke at kunne forhandle med Folkethinget og derfor vil opløse det, idet den mener, at Valgene ville misbillige Folkethingets Optræden og sende Mænd derind, som vilde følge med Regjeringen. Dette er ligefrem Meningen, men jeg tilstaa paa den anden Side, at den ærede Minister bagefter kan sige, at det flet ikke har været Meningen; thi hans Ord kunne forstaaes paa flere andre Maader, saa at vi virkelig ere i stor Forlegenhed med, hvorledes vi skulle forstaa den ærede Minister, og det er den første Betingelse for, at vi kunne forhandle en saadan Sag, som han tillægger saa megen Alvor, at han aabent og ligefrem siger os, hvad hans Mening er med disse Ord. Den ærede sidste Læser ansæ, at han kunde mærke, at den ærede Minister sætter stor Pris paa at faae Loven ud. Jeg har sagt, at derom kan der ikke være Tvivl, men det ligger ikke for her. Der ligger kun for, at den ærede Minister sætter stor Pris paa at faae Loven til anden Behandling; han forudfatter, at han ikke faar den længere, det er han sikker paa, men hvad han kæmper for til det Yderste, er, at den gaar til anden Behandling. Nu vil jeg sige, at